

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris (Danske Klassikere)

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 15. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218345323312/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

faa en Drager til at tage sig af mine Kufferter. Men jeg fandt dog én, en flink Mand med tjenstvillige Øjne. Og jeg kom til mit Hotel, og jeg hilste paa saa godt Fransk som muligt fra Hr. Mortensen i Danmark, hvad der gjorde dybt Indtryk. Jeg ytrede Ønske om at blive barberet og at spise til Aften, og den uforlignelige Vært viste mig fra sin Gadedør en Barberstue og et Brasseri.

Det er min første Vandring i den lystindrende Stad og mine første Forsøg i det Sprog, hvis Literatur jeg indbilder mig at kende ret godt. Jeg træder ind i en Barberstue, ikke ret stor, men straalende af Lys og Marmor fra øverst til nederst. Jeg finder to Verdensmænd med velplejet, brunt Haar og Fuldkæg, vandrede om i blændende Skjorteærmer, og en mørkladen Dame noget til Aars, der sidder ved en Skranke og tæller Penge, myndig og elskværdig. Jeg staar stille midt i Stuen og ser mig forladt omkring.

»Men Charles, men tag dog Herrens Hat!» siger Damen let bebrejdende til den ene af de to Verdensmænd.

Nu sættes jeg i en Stol, og der sker en Barbering, hvis Mage jeg ikke før har oplevet. Jeg er endnu saa frimodig at have visse smaa Ønsker, som jeg udtrykker i smaa, veloverlagte Sætninger. Men disse Sætninger afføder smaa Spørgsmaal af den barberende Charles i et altfor uforstaaeligt Fransk. Alt Begreb hos mig hører op; jeg ser mig atter bedende omkring. Og den anden begynder hjælpsomt at tale tysk.

»Ja, men jeg er jo ikke Tysker,» siger jeg paa fransk.

Nu smiler de tre Menneskers Øjne med en utaalelig Finhed.

»Aa, Monsieur, det gør aldeles ikke noget,» siger med uforstyrrelig Elskværdighed han, der før talte tysk.

»De er maaske Englænder,» siger han, som barberer mig, nu paa engelsk.

»Nej, nej,» svarer jeg standhaftig paa fransk. »Nej, jeg er Skandinav. Jeg er fra Danmark.»

Alle tres Øjenbryn løfter sig forbavset og uden Begribelse.

»Aa, det er meget langt borte.» – *C'est bien loin d'ici.* Jeg mistænkte dem for, at de ikke før i deres Liv havde hørt Danmark eller Skandinavien nævne. Men de hilste mig Farvel med det tjenstvillige og hjærtvindende, franske Smil, da jeg, atter med nogen Anstand, gik ud ad Døren.

I Brassieriet den samme Kamp mellem en Opvarter, som vil tale

tysk, og mig, som vil behandles paa fransk. En Kamp om, hvilke Retter jeg skal vælge paa den mest uforstaaelige Spiseseddel.

Men velbarberet, mæt og fornøjet begiver jeg mig endelig til *Folies-Bergère*. Jeg vandrede gennem en elektrisk oplyst Vinterhave med Springvand midt i Salen, ind i Teatret. Men hvad der foregik paa Scenen, véd jeg ikke noget om, endda det meste var Pantomime ... Livet paa Spaseregangene – *les promenoirs* – holdt mig fast og bortledte med eller mod min Vilje min Opmærksomhed.

Jeg mødte da i Promenoirerne Damer, én og én og to og to, i prægtige Klæder, meget sminkede og ganske gamle, men ogsaa helt unge og overvættede friske. De havde ikke passeret mig tre Gange, før de lagde Haanden paa Hjertet og sagde i det elskværdigste Tonefald, der lød, som om de skulde neje dybt med det samme:

«Monsieur, vous m'offrez un bock.»

Det betød paa dansk: «Giv mig en Bajer, Herre!» Men hvortil en Oversættelse af et i sig selv velklingende Sprog, naar det dog er Tonefaldet og Mimikien, som det mest kommer an paa?

Min tyske Impresario lod sig stadig ikke se. Jeg vilde ikke nægte mig at tage den første Undervisning i Fransk, som det tales af levende Tunger, især naar det kunde ske ved et Glas Øl.

Der var en blond Dame, som sagde, at hun var fra Lothringen og hed Jeanne, ligesom Jomfruen af Orleans, Jeanne de Lorraine. Hun paastod, at hun vilde holde af at se mig ofte, men jeg sagde, at jeg var kommen til Paris for at se Louvre og Notre-Dame, og at det ikke vilde levne mig Tid til at se Jeanne af Lorraine. Mit Svar gjorde hende trøstesløs. Hun sad lidt og grublede og fandt endelig en Udvej. Der var den fuldeste Kærlighed i hendes Stemme:

«Ja, men naar De da rejser tilbage til Deres Land, saa tag mig med som Deres Kone.» Man maa tænke sig *Folies-Bergère*, hvor dette foregaar, mere smukt og straalende end noget københavnsk Teater og Publikum velklædt, taktfuldt og stilfærdigt i sin Opførsel som et ærbart, dansk Teaterpublikum.

Efter Jeanne af Lorraine forsikrede to ejendommelig smukke Damer mig for et Glas Øl om deres Kærlighed. Vor Forstaaelse var den bedste, men da de paa min Regning vilde købe Blomster til otte Francs, blev jeg nødt til at sige:

«Mesdames, je ne suis pas né hier.» – Jeg er ikke født i Gaar.